

PARAULA I VIDA

Manifestar el que som i creiem

Un dels moments més emotius dels darrers Jocs Olímpics de Londres 2012 va ocórrer quan l'atleta etiop **Meseret Defar**, en creuar la meta a la final femenina dels 5.000 metres i aconseguir la medalla d'or, va treure del seu pit una imatge de la Mare de Déu amb Jesús infant, la va mostrar a les càmeres i se la va posar a la cara, besant-la, en un moment d'intensa pregària i llàgrimes d'agraïment.

Aquesta atleta de 29 anys, Defar, és cristiana ortodoxa, i havia encomanat la seva carrera a Déu, a l'inici, amb el senyal de la creu.

Va completar la distància en 15:04:25, venent les atletes que havien arribat com a favorites de la prova. Tot el món ho va poder veure, i realment fou un gest sincer, natural, esclatant. Res de quedar bé, sinó autenticitat i alegria després de l'esforç premiat, que el creient sempre atribuirà a la gràcia de Déu, que per la Verge Maria, ens ajuda i sosté en l'esforç.

Expressar la fe sense pors ni complexos; dir qui som amb naturalitat; no amagar-se i manifestar, amb humilitat i discreció, què és el que ens mou i ens dóna forces... aquí hi ha un element important de testimoniatge. Podem entre tots canviar el clima de fredor religiosa que es va instal·lant en les societats secularitzades, i el que encara seria pitjor, que la secularització anés entrant en el cor dels mateixos creients. La societat margina i amaga els signes de la religiositat, i a vegades fins i tot combat antidemocràticament tota manifestació de fe. I potser els mateixos creients dubten i s'amaguen de les conviccions que els sostenen. Hi perd tothom, perquè la societat s'empobreix i la fe no es fa visible, i per tant trobable pels qui encara no la coneixen.

Podem prendre exemple de la valentia d'aquesta atleta ortodoxa africana. La fe no és per tancar-la en la intimitat, per més que s'hagi de viure amb intimitat. La fe no la podem amagar, perquè no seríem justos envers els qui necessiten, i esperen, que algú els parli de Déu i els inviti a creuar «la porta de la fe», adherint-se a Crist, coneixent les paraules de Jesús que ens transmeten els Evangelis, i sabent que tenim una família a la qual estem cridats a formar-ne part, l'Església, catòlica, és a dir, universal, perquè vol aixoplugar tothom, com una xarxa que arreplega de tot (cf. Mt 13, 47).

Plantegem-nos quines petites o grans valenties ens calen per testimoniar de forma més clara la nostra fe; quins gestos poden manifestar el que realment creiem i som; quines pors i vergonyes hem de superar per viure amb major naturalitat les pròpies conviccions... Sense afectació ni prepotència, sense lluïments o fariseïsmes, però amb l'anhel de testimoniar la pròpia fe a la plaça pública i aportar-hi el nostre estil cristià de viure. Amb naturalitat donar a conèixer les pròpies conviccions i amb estima profunda acollir les conviccions dels altres. Això és autèntic respecte. Jesús ens ho diu: «*Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, i ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa. Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel*» (Mt 5,14-16).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Anunciar Jesucrist al món d'avui

► Aquesta fotografia parla per si mateixa: unes mans obertes oferint una imatge de Jesucrist crucificat. És un símbol de la voluntat de l'Església actual, decidida i compromesa a anunciar Jesucrist als homes i les dones d'avui, com als de tots els temps, perquè només en Ell tenim l'accés a Déu Pare i la salvació. L'Església universal es prepara per obrir l'Any de la Fe. Serà el proper 11 d'octubre, en el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II. Aquell dia se celebraran també els vint anys de la publicació del *Catecisme*

de l'Església Catòlica, promulgat pel beat Joan Pau II. I el proper 7 d'octubre s'inaugurarà a Roma l'assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes sobre el tema «La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana».

GLOSSA

Juancito, que somriu poc i camina molt

Un matrimoni amic, comentant la seva estada estiuenca en una parròquia d'un país sud-americà que regenten uns religiosos amb els qui col·laboren habitualment, m'assenyalava les mancances del sistema educatiu com un altre dels gravíssims problemes que sacsegen moltes d'aquelles societats. Això fa que adquireixin més relleu l'esforç que fan molts infants i joves per assolir un nivell formatiu i progressar en els seus estudis.

Alguns tenen l'enorme sort de gaudir de beques i ajuts econòmics que els permeten d'arribar a fer estudis universitaris. D'altres, encara més joves, han de fer un esforç increïble per poder estudiar. Per exemple, en Juancito (pronuncieu la ce com una essa). Té tretze anys. Viu en una comunitat de les més allunyades de la seu parroquial, a unes tres o quatre hores a peu i una en autobús. Totes les persones que l'han tractat el defineixen com un noi afable, tímid, aplicat, amb moltes ganes d'aprendre i molt formal. Costa fer-lo somriure, encara que s'aconsegueix de tant en tant. Des de fa dos anys, cada diumenge es presenta a la parròquia després de fer tot el camí sol. Dorm a les dependències parroquials i l'endemà, quatre hores de classe intensiva seguint el programa de segon de secundària. Segons un dels seus professors, «a classe ni es mou, sempre atent». D'aquesta sessió setmanal, l'alumne s'emporta

deures a casa per a tota la setmana. Abans d'anar a classe, quan es lleva, seu al pati, pacient, tot esperant que arribi l'hora d'anar a l'aula. Algú li dóna d'esmorzar. Quan acaba, torna al pati de la parròquia i torna a seure, sense dir res. Algú li dóna de menjar i, quan és l'hora del seu autobús, marxa cap a la parada. L'autobús el deixarà a la cruïlla de la pista de muntanya que mena a casa seva. Després, cap amunt entre tres i quatre hores, depenent del ritme, per un camí de forta pujada. Un cop a casa, treballa ajudant el seu pare. Dos dies setmanals, però, els dedica a l'estudi.

Poques coses s'hi poden afegir. L'entorn empobrit que es descriu és prou clar, la importància de les ajudes desinteressades de benefactors, majoritàriament europeus, també. La solidaritat anònima dels qui aporten els àpats és evident. Capítol a part, l'esforç del jove protagonista, el seu interès per adquirir coneixements, la constància, la responsabilitat davant la seva realitat personal. Que la nostra crisi no sigui excusa per deixar de compartir amb aquests germans. Molts homes i dones de la vella Europa, alhora que ajuden els seus conciutadans necessitats, encara poden renunciar a algunes despeses supèrflues a favor d'ells. «Que els humils es vegin emparats, i salvats els fills dels pobres» (Sl 72,4).

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: el seu bon humor

«Els dons de l'Esperit Sant no inclouen, per desgràcia, el do de l'estil protocol·lari, però els meus bons col·laboradors m'han educat... i m'han avesat a aquelles normes establertes que tothom espera d'un Papa... El més difícil per a un Papa és acostumar-se a viure amb la gent que té al seu voltant tot el dia. Gràcies a Déu, no tinc mal de fetge.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

▮ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

▮ Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules. R.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

▮ Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els seus deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. Instruïa als seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies». Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes.

Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important.

Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots». Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

▮ Lectura de libro de la Sabiduría (Sb 2,12.17-20)

Se dijeron los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta incómodo: se opone a nuestras acciones, nos echa en cara nuestros pecados, nos reprende nuestra educación errada; veamos si sus palabras son verdaderas, comprobando el desenlace de su vida. Si es el justo hijo de Dios, lo auxiliará y lo librá del poder de sus enemigos; lo someteremos a la prueba de la afrenta y la tortura, para comprobar su moderación y apreciar su paciencia; lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues dice que hay quien se ocupa de él.»

▮ Salmo responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh Dios, escucha mi súplica, / atiende mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Pero Dios es mi auxilio, / el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol Santiago

(St 3,16-4,3)

Queridos hermanos: Donde hay envidias y rivalidades, hay desorden y toda clase de males.

La sabiduría que viene de arriba ante todo es pura y, además, es amante de la paz, comprensiva, dócil, llena de misericordia y buenas obras, constante y sincera. Los que procuran la paz están sembrando la paz, y su fruto es la justicia. ¿De dónde proceden las guerras y las contiendas entre vosotros? ¿No es de vuestras pasiones, que luchan en vuestros miembros? Codiciáis y no tenéis; matáis, ardéis en envidia y no alcanzáis nada; os combatís y os hacéis la guerra. No tenéis, porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, para dar satisfacción a vuestras pasiones.

▮ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se marcharon de la montaña y atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres, y lo matarán; y, después de muerto, a los tres días resucitará.» Pero no entendían aquello, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaüm, y, una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?» Ellos no contestaron, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los Doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos.» Y, acercando a un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como este en mi nombre me acoge a mí; y el que me acoge a mí no me acoge a mí, sino al que me ha enviado.»

«El Fill de l'home serà entregat». *Jesús a Getsemaní*, pintura de Caravaggio (Museu d'Art Occidental i Oriental, Odessa)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (□ Barcelona, Sant Feliu i Terrassa) (litúrgia hores: 1a setm.): Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18 ■ **dimarts**: Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21 ■ **dimecres**: Pr 30,5-9 / Sl 118 / Lc 9,1-6 □ **dijous**: Coh 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9 ■ **divendres**: Coh 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22 □ **dissabte**: Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a / Sl 137 / Jn 1,47-51 ■ **diumenge** vinent, XXVI de durant l'any (litúrgia hores: 2a setmana): Nm 11,25-29 / Sl 18 / Jm 5,1-6 / Mc 9,38-43.45.47-48.

COMENTARI

Jesús, els nens i la missió

El text de Marc ens situa en plena segona part de l'evangeli. Malgrat ser un text breu, té tres parts ben diferenciades. La primera reprèn el tema de la passió, mort i resurrecció de Jesús que, com vam dir diumenge passat, es constitueix en contingut fonamental de la segona part de Marc. Amb un realisme gens ingenu subratlla que els deixebles, malgrat el continuat i aprofundit ensenyament de Jesús, no entenien el que els volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Aquest tret característic dels deixebles de Jesús en Marc és un referent que cal tenir molt present en una necessària segona lectura d'aquest evangeli.

El segon punt que vull subratllar és l'esment d'un ensenyament de

Jesús que tenim arreu en la tradició sinòptica: els qui volen ser primers han de ser darrers i han de ser servidors *de tots* (cf. Mt 20,26-27; Mc 10,43-44; Lc 22,26; però també Lc 23,11 i Lc 9,48).

El text d'avui de Marc té un subratllat que no apareix en els altres textos sinòptics: «servidors *de tots*» (Mc 10,43-44). Convé prendre'l seriosament, aquest accent. L'espiritualitat del servei no és només estar a disposició dels qui escollim de servir o dels qui són a prop. És estar als peus de tot-hom.

Notem finalment que amb l'abraçada als nens Jesús s'identifica amb els infants. Per això l'expressió sobre aquells nens que són acollits «en nom de Jesús» o «perquè porten el nom de

Jesús» expressa la identificació de Jesús amb els infants. Són els petits, els qui necessiten acolliment i ajut i no poden valdre's per ells mateixos. D'aquí que la màxima rabínica que diu que «l'enviat és el mateix que el qui l'envia» tingui una aplicació directa als nens que hom acull en nom de Jesús.

Tanmateix, Jesús va més enllà i apunta a l'origen de la missió: qui m'acull a mi, acull al qui m'ha enviat. Aquesta formulació, en la seva versió joànica, anirà a raure a una de les expressions de l'Evangeli de Joan que millor descriuen el sentit de la identitat de Jesús. Jesús, en l'Evangeli de Joan, no solament és l'enviat, que ho és. Jesús és la missió.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

39. El camí de Jesús no és el camí del poder temporal

«**E**l Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies». I també: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots». En aquest sentit, no més la combinació de la confessió de Pere (evangeli del diumenge passat) i la instrucció dels apòstols que fa Jesús a continuació formen el tot, constitueixen l'essència de la fe cristiana. Els grans símbols de la fe de l'Església sempre uneixen aquests dos aspectes.

L'esperança de la salvació i la passió eren coses entrelaçades i aquesta idea d'una salvació pel camí d'una mort violenta capgirava les expectatives que es feia la gent. Calia llegir de nou l'Esclat amb el Crist sofrent, cal que es faci en tot temps. Sempre cal que ens introduïm en la conversa del Senyor amb Moisès i Elies (cf. Episodi de la Transfiguració), sempre cal que el Ressuscitat ens interpreti de nou l'Esclat.

I bé que ho sabem que durant tots els segles, i també avui, els cristians —de totes maneres, en la possessió d'una confessió de fe recta— sempre estan necessitats de rebre la instrucció del Senyor que els diu que el seu camí, en totes les generacions, no és el camí del poder temporal i de la glòria, sinó el camí de la creu.

Sabem i veiem que també els cristians d'avui —nosaltres mateixos— prenem el Senyor a part per dir-li com Pere: «Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà» (Mt 16,22). I com que dubtem, si el Senyor se'n guardarà, posem tot el nostre enginy per a evitar-ho. I el Senyor ens ha de dir una vegada i altra: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs!» (Mc 8,33). Tota l'escena conté una actualitat inquietant. Al final, sempre tendim a la *carn i sang* en comptes de fiar-nos més de la revelació que hem rebut en la fe.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

La serenitat del cor: el deseiximent

Deseixir-se és un verb poc emprat en llengua catalana. Consisteix a prendre distància, a desaferrar-se, a deslligar-se de les coses, dels objectes, de les pròpies conviccions, del desig i dels objectius. Deseixir-se és també relativitzar i això solament és possible quan un pren consciència de la vanitat de tot plegat i de com d'efimers són la vida i els seus maldecaps.

Els místics de tostemps ens ensenyen a deseixir-nos, a *desapegarnos*, per dir-ho en llengua castellana. L'aferrament és un signe d'immaduresa, una mostra d'ignorància, perquè consisteix a donar rellevància al que no en té. Els místics tenen plena consciència que tot passa i que res no està exclòs d'aquest passar. L'únic que resta és el Crist, alfa i omega, fonament del món i del meu ésser. El deseiximent consisteix a prendre distància de tot per unir-se a allò que realment ÉS, a allò que realment SUBSISTEIX.

Quan tenim la certesa de viure *en Ell* i *per a Ell*, res no ens preocupa, res no ens afecta, res no ens nequiteja, perquè ens sentim sostinguts per aquell Ésser que tot ho pot. Estimem el proïsme, però no l'idolatre. Estimem la terra, però no la convertim en un déu menor. Estimem el negoci, però no perdem de vista la seva funció instrumental.

Sóc estimat incondicionalment per Déu. Sóc acceptat tal com sóc. Sóc sostingut per aquell que no passa, que no canvia, que no muda, que no està sotmès a l'erosió del temps ni al desgast de la matèria. És difícil tenir tranquil·litat espiritual en un univers mutant, en el marc d'una societat on tot s'escola i es fragmenta, en la qual els vincles són inconsistents, fràgils i estantissos.

Tot ésser humà, per mantenir un equilibri físic, mental i emocional, per aixecar la seva pròpia tenda, necessita una terra ferma. La tenda és fràgil, per això li cal un fonament per alçar-la i trobar una mica de refugi. La consciència d'aquest fonament és l'arrel d'una serenitat que supera qualsevol estat negatiu, sigui la culpa, l'angoixa o el remordiment.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

23. ✝ Diumenge XXV de durant l'any. Santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.; sant Lli o Linus, papa (tosca, 67-76) i mr.; sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí.

24. Dilluns. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868; festa de precepte a Barcelona ciutat); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Pacífic, prev. franciscà; beat Marc Criado, prev. trinitari.

25. Dimarts. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.

26. Dimecres. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans besons mrs. de Síria, patrons dels metges i

els farmacèutics; sant Nil, abat; santa Justina, vg. i mr.

27. Dijous. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. Divendres. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); sant Simó Rojas, prev. trinitari, de Valladolid; santa Eustoqui, filla de santa Paula; beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. Dissabte. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Guadèlia.

EN PAREJA

Cosas que es bueno evitar

He aquí unas cuentas ideas de lo que una pareja no debe hacer si quiere mantener su amor y una buena relación.

- Guardarse un cónyuge las quejas y volverse rencoroso: no se acueste nunca sin antes haber aclarado los malentendidos y haber pedido perdón si ha lugar.
- Caer en escaladas de malentendidos y enfrentamientos, con las consiguientes *represalias* siempre superiores a las *ofensas*.
- Perder el respeto por el consorte, pasando a las vejaciones, desprecios y humillaciones (luego todo ello muy difícil de olvidar).
- Exigir al otro cónyuge una mayor *perfección* en sus cometidos y ser mucho menos tolerante con sus *errores* de lo que lo somos con otras personas.
- Olvidarse de todo lo bueno que se ha ido construyendo en la vida en común.
- Tener excesivo afán de protagonismo y ansia de competir en habilidades, tanto en el ámbito doméstico como profesional.
- Sentirse como el único de la pareja que *hace cosas* y que se *sacrifica* por el hogar y la vida matrimonial.
- Abandonarse en la línea del afecto y del agrado, descuidando los detalles y/o el aspecto físico personal (en la medida que desagrade al otro cónyuge).
- Dar muestras de infidelidad o motivos de desconfianza al otro consorte.
- Creer, sin argumento, que nos hemos equivocado al elegir al cónyuge y que con otra persona las cosas marcharían mejor.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En pareja, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

FRANCESC RIU

La nova evangelització a l'escola

Els canvis de la societat actual, la globalització econòmica, les comunicacions i l'emergent pluralitat cultural i religiosa són realitats que l'Església no pot obviar. Davant d'aquest gran repte, cal un nou impuls evangelitzador que aporti respostes adequades a la diversitat de situacions en què es troben els alumnes i les seves famílies.

El P. Francesc Riu, salesià, exsecretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, basant-se en documents de l'Església catòlica, analitza en el seu llibre *Nova evangelització en les escoles cristianes* (Edebé) com creu que ha de ser el nou horitzó de l'escola cristiana i quina ha de ser la seva singularitat. La presentació del llibre tindrà lloc el proper dilluns 1 d'octubre, a les 19.30 h, a la Facultat de Teologia de Catalunya (Diputació 231, Barcelona).

Quins són els reptes actuals de l'escola cristiana?

Avui, el repte de tota escola és posar-se al dia constantment per tal de poder donar una resposta de qualitat a les necessitats educatives dels alumnes, tenint en compte la seva situació personal i el seu entorn social i cultural. Si es tracta d'una escola cristiana, aquesta resposta sempre haurà d'estar d'acord amb la seva identitat. No fer-ho seria una irresponsabilitat.

Quin ha de ser el paper de l'escola cristiana en la nova evangelització?

Com a institució eclesial, l'acció educativa d'una escola cristiana ha de ser evangelitzadora, ja que l'evangelització és la raó que justifica la seva existència. En el context actual, tota escola cristiana ha de ser conscient de la urgència de replantejar la seva manera de ser i la seva manera de fer per tal de respondre eficaçment a la seva finalitat en la situació en què es troba. El seu paper en la nova evangelització és crucial.

Com es pot tornar a apropar la fe a la vida cultural, social i educativa d'avui?

La nova evangelització posa l'accent en el testimoniatge de vida dels creients més que no pas en la comunicació oral del missatge de l'Evangeli. Les persones allunyades de l'Església no s'hi aproparan pel que l'Església els digui sinó pel que hi puguin descobrir. Per això, el papa Benet insisteix que la nova evangelització comporta la conversió de les persones i de les institucions que conformen la comunitat eclesial.

Òscar Bardají i Martín

Centenari de la Translació de la Mare de Déu de Núria

Enguany, Núria celebra el centenari de la Translació de la Santa Imatge de la Mare de Déu de Núria al Santuari, amb diversos actes al llarg del dia 8 de setembre. La celebració va incloure un concert del Cor Cantus Barcelona, i enllaçada amb el concert, la Missa solemne cantada pel mateix Cor. Al final de la missa, s'estrenà la sardana «Vall Sagrada», també interpretada pel Cor Cantus Barcelona i dirigida pel mestre Alfred Cañamero. La lletra és un sonet de Mn. Manuel Pal, prevere de la diòcesi d'Urgell, i la música és de Mn. Joaquim Mesalles, prevere de la diòcesi de Lleida. Amb aquesta celebració es va fer memòria del que succeí ara cent anys, en un acte presidit pel Bisbe d'Urgell Joan Benlloch i Vivó, quan va ser traslladada la imatge de la capella vella a l'actual santuari. El nou emplaçament va voler respondre a les majors necessitats del culte i dels pelegrins, que cada cop més nombrosos, pujaven a retrobar la Regina del Pirineu.

Festa de la Mare de Déu de l'Horta

El dia 2 de setembre, es va celebrar la XXVIII Festa de la Mare de Déu de l'Horta a l'ermita d'Ivars d'Urgell. L'acte va iniciar-se amb la missa a l'exterior del temple, concelebrada pel rector de la parròquia, Mn. José Uriel Álvarez, i el fill d'Ivars, Mn. Josep Maria Solé, acompanyats pels Germans Franciscans de Creu Blanca del Castell del Remei. El cor parroquial va ser l'encarregat dels cants i les diferents entitats socials i culturals del poble van fer les seves ofrenes a la patrona d'Ivars: Esplai, Cau, AMPA, Associació de Dones d'Ivars i Vallverd, Associació de les Belles Arts, Club de Bitlles, Llar del Pensionista i C.E. Ivars.

En acabar, el secretari de l'Associació Amics de l'Horta, que té cura del manteniment de l'ermita, va explicar les actuacions dutes a terme: el pintat de tot l'interior del temple, així com del cor, dels bancs i de la reixa del cancell d'entrada, amb un cost global de 9.200 euros.

Pere Tarrés, protagonista enguany de la festa de Sant Gil a Núria

La figura del Beat Pere Tarrés ha estat la novetat enguany de la celebració de la diada de Sant Gil al Santuari de la Mare de Déu de Núria, que va ser presidida per l'Arquebisbe de Barcelona, Cardenal Lluís Martínez Sistach, amb qui va

concelebrar l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, el Vicari general d'Urgell, el Vicepostulador de la Causa, canonge Francesc Raventós, i els capellans del Santuari, amb altres preveres.

Al final de la missa, el Cardenal Martínez Sistach va beneir una imatge en fusta de til·ler del Dr. Pere Tarrés, metge, fejojista i sacerdot barceloní, que fou beatificat pel Papa —també beat— Joan Pau II el 2005 a Loreto. L'obra és de l'escultora Rebeca Muñoz. La imatge el presenta revestit per a oficiar l'eucaristia, amb les mans juntes i amb actitud orant, i atent als qui se li acosten, i vol recordar i transmetre l'ascendent que com a Consiliari de l'Acció Catòlica va tenir a Núria, fent trobades de deu dies al llarg de dos mesos d'estiu, al Santuari, amb les joves de Sarrià i durant cinc anys. Ell era molt devot de Núria i visitava periòdicament el Santuari fins a la seva mort ocorreguda el 31 d'agost de 1951 a Barcelona, data que actualment és el dia de la seva memòria.

A la celebració de la festa hi van assistir la Consellera d'Ensenyament de la Generalitat, Hble. Sra. Irene Rigau, el President de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, Sr. Enric Ticó, el President de la Comissió de Direcció del Patronat de Vall de Núria, Sr. Josep Cortadellas, l'Alcalde de Queralt, l'Alcalde de Ribes de Freser, i d'altres representants institucionals d'àmbit local i del govern català, així com representants dels Metges Cristians de Catalunya i de la Fundació Pere Tarrés.

Mons. Sistach va glossar la figura del Bon Pastor a la seva homilia, —en la festa del patró dels pastors del Pirineu, Sant Gil— apuntant que Déu ens coneix a cadascun de nosaltres, «ens estima moltíssim, ens con-

duex pels camins de la vida cristiana i sempre ens sentim protegits», tot demanant la pregària dels fidels perquè Déu «envii pastors, sacerdots de l'Església, que ens ajudin a fer el camí com a cristians». També lloant el caràcter i la personalitat del doctor Pere Tarrés demanà pels joves en aquest moment de crisi. Al final de la celebració, el Sr. Cardenal va beneir la imatge del metge i sacerdot català, que ha quedat entronitzada dins de l'església del Santuari.

En acabar, es va dur a terme la processó dels pastors amb la Mare de Déu, fins a l'ermita de Sant Gil, on es va pregar i es van pronunciar uns parlaments de l'Arquebisbe d'Urgell, de la Consellera d'Ensenyament i del Cardenal de Barcelona. En el camí de retorn de la processó, es visità també la font dedicada al Beat Dr. Pere Tarrés.

Ofrena a la Mare de Déu de l'Oratori, a Encamp

Una trentena de persones van participar el primer dissabte de setembre a la tradicional ofrena a la Mare de Déu de l'Oratori, situada a les Bons d'Encamp, de camí cap al Santuari de Meritxell. L'acte va comptar amb la presència de diverses autoritats comunals, encapçalades pel cònsol major, Jordi Mas, que parlà de la tradició «entranyable» que es va recuperar fa dotze anys després de reformar la capella. Per a ell, reprendre aquestes tradicions «referen la identitat del poble encampadà».

L'acte de l'ofrena a la Mare de Déu de l'Oratori va ser oficiat pel vicari del Pas de la Casa, José Miguel Larrion, que llegí diverses pregàries. Seguidament, la Consellera de Cultura i Afers Socials, Olga Moreno, va fer l'ofrena floral a la Mare Déu en nom del Comú.

La llegenda explica que la capella la van construir tres pagesos al segle XIX com a conseqüència d'una promesa que van fer a la Mare de Déu. Un dia mentre treballaven al camp una tempesta molt forta els va agafar desprevinguts, i de la por que van passar van prometre a la Verge que si els salvava li farien un oratori.

Funerals per la Gna. Soledat Nosàs de la Sagrada Família

El dia 31 d'agost, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir les exèquies de la Gna. Soledat Nosàs, de la Sagrada Família d'Urgell, a la Capella de la Residència Sagrada Família a La Seu d'Urgell, acompanyat pel Vicari general Mn. Ignasi Navarri, el degà Mn. Xavier Parés, i els dos sacerdots capellans de les Religioses de la Sagrada Família de les comunitats de l'Hospital Mn. Manuel Pal i de la Residència, Mn. Henry Vargas. Hi assistiren molts germans i familiars de la germana difunta, la Vicària de la Congregació i moltes religioses, així com una gran assemblea de fidels. Havia servit a La Seu durant 40 anys de la seva vida, els nou darrers malalta i impossibilitada.

LA PLETA

El germà Joaquim Cifuentes, franciscà de Creu Blanca

L'Ajuntament de Penelles va elegir la figura i l'obra dels Germans de Creu Blanca i del seu centre «Llar Santa Anna» al Castell del Remei, terme municipal de Penelles, com a protagonistes del pregó de la festa major del poble, que es va celebrar els darrers dies d'agost.

Va ser el fins ara Superior de la Comunitat del Castell del Remei, el germà Joaquim Cifuentes l'encarregat de tan gran honor i responsabilitat, per tal d'agrair-li la seva tasca durant aquests darrers anys a la Llar, i desitjar-li el millor servei en el seu nou destí en un centre dels Germans de Creu Blanca a Granada. Eloi Bergós, Alcalde de Penelles, va destacar que el germà Joaquim representava una de les obres caritatives i socials més importants que té l'Església per atendre els més exclosos socialment, i era una manera de reconèixer la seva tasca i la seva entrega, així

com la dels professionals i voluntaris de la zona que setmanalment es fan presents per a donar un cop de mà.

A l'actualitat, als gairebé 500 convilatans censats a Penelles s'hi han de sumar els 50 nois interns del Castell del Remei, ells també són part del poble, i són importants per al poble, les seves mancances i dificultats queden superades pel seu somriure i afecte a la gent que els cuiden i acompanyen.

El germà Joaquim va recollir en el seu discurs la tasca que fan els Germans de Creu Blanca i la gran família d'amics i amigues que tenen. Va assenyalar que donar-los l'oportunitat d'estar al balcó de l'Ajuntament vol dir que la seva feina té un sentit també humà i familiar. I que la seva feina la fan perquè la seva vocació que neix de l'Evangeli els empeny a fer-ho des de l'amor i l'entrega als més necessitats. En acabar el pregó la traca marcà l'inici de la festa. Després, hi va haver un fort aplaudiment per als Germans de Creu Blanca.

Mn. Jaume Mayoral